

og at man da maa sige, at saa er Kravet skyldestgjort. Dersom vi skulle tilføje dem et nyt Krav, vilde det i mange Tilfælde have til Følge, at Folk længe før de nu gøre det, maatte opgive Været og give sig ind under Fattigvæsenet, hvad der altid vilde blive til Glæde ikke alene for de enkelte men for hele Samfundet. Derfor har Udvalget stillet Vædringsforslag til §§ 11, 12 og 13, som altsaa gaa i den Retning, at disse Bestemmelser udsøndres af disse Paragraffer. — Seg kommer nu til § 14, der omhandler Forholdet mellem Tyende og Husbond samt Forholdet til Fattigvæsenet. Flertallet af Udvalget har her ment, at det burde hjælpe Tyendet til en lidt bedre Stilling i Sygdomstilfælde, end det nu har. Nu er det saaledes, at et Tyende, saa længe det forbliver i Husbondens Hus, naar det bliver sygt, faar Kost, Logis, Pleje og Løn, men naar det forlader Husbondens Hus, faar det kun Lønnen. Flertallet har ment at burde hjælpe et saadant Tyende lidt og har derfor stillet et Vædringsforslag, som gaar ud paa, at naar et sygt Tyende enten efter Forfrist af Lægen eller efter Dverenskomst med Husbonden forlader Husbondens Hus for at lægge sig ind til Pleje enten privat eller paa et Sygehus, skal det, saa fremt det ikke paa den Tid er under Fattigforsørgelse, foruden Lønnen tillige have Kostpenge, som fastsættes efter visse i Vædringsforslaget fastsatte Regler. Der er dog, som De ville se, i første Stykke af Vædringsforslaget føjet den Bestemmelse til, at Bederlag for Kosten ikke skal gives under 2 Betingelser, den ene, naar Tyendet frit indlægges paa et Sygehus, hvilket jo er Tilfældet flere Steder her i Landet, den anden, naar Tyendet er under Fattigforsørgelse. I disse Tilfælde har man ment, at Husbonden ikke burde yde dette Bederlag, thi det vilde i Virkeligheden være at give Offentligheden et Krav paa Enkeltmand, og det har man dog ikke fundet rigtig. For mig staaar det imidlertid saaledes, at dette Forhold burde hellere have været ordnet ved en Tyendelov, og dersom der her i Tinget havde været et Udvalg, som beskæftigede sig med hele Tyendeforholdet, vilde det maaske have været formaalstjenligt for at faa denne Sag ordnet, at man havde overladt et saadant Udvalg Sagen, men under de nuværende Forhold vil man altsaa

fastholde sit Forslag. — Den næste Vædring, jeg har at omtale, er det Vædringsforslag, der er stillet til § 16. Naar der mellem et Par Kommuner opstaaar Strid om, hvor et Individ, der er kaldet paa Fattigvæsenet, hører hjemme som forsørgelsesberettiget, har man fra de forfættigste Sider grebet næsten de mindste Tjær for at faa bortkastet fra sig den Pligt at forsørge vedkommende. Dette har gjort, at man undertiden har faaet opspurgt, at et Tyende, som har tjent i Kommunen eller maaske hos en enkelt Mand i 5 Aar, dog ikke har tiltraadt sin Tjeneste bestemt til Jorlag, men først er kommet i Tjenesten et Par Dage efter, eller har forladt sin Tjeneste en Dag eller to før Jorlag, og der opstaaar da ofte meget store Vanstieligheder for at udfinde dette. Det her stillede Forslag gaar ud paa, at selv om et saadant Tyende forlader sin Tjeneste otte Dage før Jorlag eller træder i Tjeneste otte Dage efter Jorlag, bør der i begge Tilfælde regnes fra denne Jorlag, fra November eller fra Maj, som det nu er, og altsaa betragtes som 5 Aar, selv om vedkommende Tyende muligvis har manglet et Par Dage eller slikt i at have været der i 5 Aar. Hensigten med Forslaget er altsaa i Virkeligheden den at blive fri for den store unødvendige Trætte og Korrespondance, som nu mange Gange føres. — Seg kommer nu til det Forslag, som er stillet af et Mindretal, hvoriblandt jeg findes. § 21 har saa vidt muligt villet sikre, at man kan saa fastslaaet, hvor en Person er forsørgelsesberettiget, men der har mange Gange vist sig store Mangler ved Protokolføringen omkring i Landet saa vel for Kirkeprotokollernes som for andres Vedkommende, og det har mange Gange afstedkommet store Forvillinger. Nu er der her indført faste, strænge Regler for Indførelsen af disse Forhold i Protokollerne samt store Mulktter for Præsterne, som ikke udføre det bestemt. Jeg kan sige, at hele Paragraffen er noget haard, især overfor de Piger, som komme til at føde vægte Børn. Det vil jo i Almindelighed være noget strængt, naar en Pige maaske har opholdt sig langt borte fra sit Hjem i mange Aar, at det saa, naar hun kommer under disse Forhold, skal meddeles der, hvis hun endnu er forsørgelsesberettiget hjemme i sin Føde- eller Opholdskommune, og det altsaa vil blive befendtgjort paa Ste-